

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: Ing. V. Š.**, zastoupen JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou, se sídlem Kodaňská 521/57, Praha 10, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Prokišova 5, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 1. 2004, č. j. 10 Ca 133/2002 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsahově téměř totožnými rozhodnutími ze dne 27. 2. 2002, č. j. 6543/110/2001, č. j. 6544/110/2001 a č. j. 6545/110/2001 žalovaný zamítl odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřující proti rozhodnutím Finančního úřadu v Táboře ze dne 27. 3. 2001, dodatečným platebním výměrům, a to za rok 1998 (č. j. 43353/01/110917/2565), kterým byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 68 684 Kč, za rok 1996 (č. j. 43319/01/110917/2565) ve výši 129 808 Kč a za rok 1997 (č. j. 43343/01/110917/2565) ve výši 167 334 Kč. V odůvodnění svých rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že stěžovatel správci daně při zahájení daňové kontroly ani v jejím průběhu nepředložil požadované doklady a neučinil tak ani po následné výzvě. Proto nebylo možné stanovit daňovou povinnost dokazováním v souladu s § 31 odst. 1 až 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“ nebo „zákon“). Z těchto důvodů správce daně stanovil daňovou povinnost za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Výše uvedená rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobami ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, v níž uplatňoval následující žalobní body: Finanční úřad prováděl daňovou kontrolu u stěžovatele v době, kdy další dva státní orgány prováděly kontrolu již dříve zahájenou, čímž nebyla respektována zásada daňového řízení uvedená v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, totiž že správce daně volí v daňovém řízení jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují ještě dosáhnout cíle řízení. Stěžovatel dále konstatoval, že dodržel povinnosti podle § 16 odst. 2 citovaného zákona, neboť vytvořil pro daňovou kontrolu vhodné podmínky a v elektronické podobě dal k dispozici účetnictví, vytiskl hlavní knihu a předložil vydané a přijaté faktury. Toto dokládá odkazem na písemnosti obsažené ve správních spisech. Tvrzení, že podklady předloženy nebyly, není prokázáno. Výzvy správce daně byly vydány podle nesprávného právního předpisu a neobsahují specifikaci jeho pochybností. Stěžovatel v průběhu řízení opakovaně vysvětloval, že doklady jsou součástí účetního programu, jenž mají pracovníci správce daně neustále k dispozici, včetně pomoci žalobce, jeho manželky nebo zaměstnanců. Přes výše uvedené pracovníci správce daně setrvali na tom, že požadované podklady předloženy nebyly. Druhou výzvu považoval stěžovatel za bezvýznamnou, jelikož obsahovala vzájemně si odporující nepravdivá tvrzení. Stěžovatel se dále dovolával § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, který umožňuje využít jako důkazních prostředků vše, čímž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Podklady musí být shromážděny v souladu s obecně závaznými právními předpisy, a proto nestačí pouhé tvrzení pracovníků správce daně k prokázání rozhodných skutečností. Ustanovení § 31 odst. 9 téhož zákona pak dopadá na tvrzení daňového subjektu. O tvrzení správce daně pak platí § 1 odst. 2 a § 31 odst. 8 zákona. Podmínky § 31 odst. 5 citovaného zákona pro doměření daně podle pomůcek nebyly dodrženy. Nebylo prokázáno, že daň nelze stanovit dokazováním. Žalovaný pak došel k nesprávnému závěru o tom, že důvody pro vyměření daně podle pomůcek byly dodrženy a postupoval v rozporu s § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Žaloby směřující proti jednotlivým rozhodnutím žalovaného spolu skutkově souvisely a týkaly se týchž účastníků, proto soud jejich projednání spojil podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ke společnému projednání.

Krajský soud žaloby rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a žalovanému nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí zejména uvedl: ve vztahu k zásadě uvedené v § 2 odst. 2 zákona je v daném případě podstatné, že stěžovatel opakovaně žádal o přerušení daňové kontroly a vždy bylo jeho žádosti vyhověno. Nelze proto dovodit, že by kontrola neprobíhala v součinnosti s ním, či byly zvoleny prostředky jej nepřiměřeně zatěžující. Jestliže má být v rámci daňové kontroly prověřen daňový základ, pak je zcela nezbytné, aby daňový subjekt správci daně předložil úplné účetní podklady, případně nabídl jiné důkazy. Správce daně je oprávněn poskytnutí takových podkladů požadovat. Obsahem správního spisu je prokázáno, že stěžovatel nesplnil řádně a včas povinnosti plynoucí z § 16 odst. 2 písm. b) a c) zákona o správě daní a poplatků, neboť sice při jednom z místních šetření zajistil pro pracovníky správce daně stůl, avšak nelze již dovodit, že by zajistil podmínky k provádění daňové kontroly. Stěžovatel pracovníkům správce daně nepředložil v rozporu s příkazem plynoucím z § 16 odst. 2 písm. c) zákona o správě daní a poplatků žádné účetní doklady, odkázal na databázi v počítači, která však neobsahovala žádné podklady pro rok 1997 a 1998, ověřovat údaje za rok 1996 pak v ní umožnil pouze po dobu 20 minut. Stěžovatel též nepodal žádná vysvětlení k podkladům pro stanovení základu daně a daně, naopak na předvolání či v dohodnutých termínech

se nedostavoval a zůstával nekontaktní. Tím nedodržel povinnost stanovenou § 16 odst. 2 písm. c) zákona. Stěžovatelovo tvrzení, že splnil své povinnosti vyplývající z § 15 zákona o správě daní a poplatků, nemá oporu ve spisech, neboť s pracovníky správce daně v dostatečné míře nespolupracoval. Argumentace § 43 zákona není ve stěžovatelově případě správná, jelikož na něho nedopadá. Stěžovatel podal za jednotlivé roky daňová přiznání a k vyměření daně došlo v souladu s § 46 odst. 5 věta druhá zákona konkludentně. Daň tudíž byla pravomocně vyměřena a při daňové kontrole došlo k ověření správnosti výpočtu daňového základu a daně. Naproti tomu § 43 se vztahuje na daň dosud nevyměřenou, což je zřejmé z jeho odst. 1. Účelem tohoto zákonného ustanovení je odstranit vady daňových podání ještě před tím, než dojde k vyměření daně. Dále krajský soud uvedl, že okolnost, zda první výzva správce daně byla vydána v době přerušeného řízení není rozhodná, protože okamžitě po uplynutí lhůty již při pokračování v daňové kontrole nebyly s nesplněním výzvy spojovány žádné důsledky. Stěžovateli se dostalo další výzvy k odstranění pochybností zjištěných při daňové kontrole, daňová kontrola v době doručení výzvy trvala ještě další rok, a stěžovateli proto nic nebránilo v tom, aby výzvu správce daně splnil. Tato výzva při tom byla zcela v souladu s § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, obě výzvy byly dostatečně konkrétní a jasně uvedly, jaké povinnosti z nich stěžovateli vyplývají. Z obsahu správních spisů je pak jednoznačně zřejmé, že stěžovatel uložené povinnosti nesplnil, nepředložil správci daně požadované písemnosti a toto stvrdil svým podpisem na protokolu. Jestliže stěžovatel předložil pouze část účetnictví za rok 1996 a vůbec žádné účetní doklady za roky 1997 a 1998, pak nelze stanovit daň jinak než podle pomůcek, podmínky pro tento postup podle § 31 odst. 5 byly splněny. Stěžovatel tedy neunesl důkazní břemeno. Soud proto uzavřel, že napadená rozhodnutí nebyla vydána v rozporu s právními předpisy, kterých se stěžovatel v žalobě dovolával.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí pro nesprávné posouzení právní otázky podstatné pro rozhodnutí. Celé řízení dle jeho názoru trpí vadami, neboť rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spisech, při zjišťování podkladů byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a to takovým způsobem, že to ovlivnilo jeho zákonnost. Rozhodnutí je pro nedostatek důvodů uvedených v jeho odůvodnění nepřezkoumatelné. Podle stěžovatelova názoru je právní závěr soudu týkající se výkladu § 43 zákona o správě daní a poplatků v rozporu s jeho dikcí a systematikou zákona, neboť § 43 i § 46 jsou součástí části třetí zákona s nadpisem „Řízení vyměřovací“. Instituty obsažené v této části se vztahují na celé vyměřovací řízení a nikoli jen na jeho jednotlivé části. Z toho, že vedle pochybností o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení, jsou v textu § 43 odst. 1 zákona o správně daní a poplatků výslovně uvedeny i pochybnosti o pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti dokladů daňovým subjektem předložených, je zřejmé, že se vytýkací řízení vztahuje na celé řízení vyměřovací a nikoliv pouze na jeho část před vyměřením daně. Opačný výklad by měl mj. ten důsledek, že proces vytýkání vad by nebyl upraven zákonem a byl by ponechán jen na vůli daňového orgánu. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že krajský soud ve svém rozsudku při posuzování náležitostí výzvy daňového orgánu odkazuje na § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Soud rovněž zcela pominul existenci § 31 odst. 8 téhož zákona, upravujícího důkazní břemeno daňového orgánu. Celé řízení trpí vadami, neboť rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spisech, při zjišťování jeho podkladů byl porušen zákon v ustanoveních o řízení, a to takovým způsobem, že to ovlivnilo jeho zákonnost. Konkrétně stěžovatel konstatuje, že krajský soud pouze převzal tvrzení žalovaného, aniž by pro ně měl oporu v obsahu správního spisu. Žalovaný se mj. nevypořádal se stěžovatelovými námitkami, obsaženými v protokolu z dne 13. 4. 2000. Stěžovatel dále konstatoval, že žalovaný, aniž by prokázal,

že v daném případě nelze stanovit daňovou povinnost dokazováním, mu neoprávněně dodatečně vyměřil daň podle pomůcek ve výši, která vůbec neodpovídá rozsahu jeho činnosti a která v konečném důsledku může vést k jeho likvidaci, což je v rozporu s § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Jelikož soud pouze přebírá tvrzení žalovaného, je jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá vyjádření k žalobám a svá rozhodnutí ve věci, v nichž je podrobně popsán průběh daňového řízení. Ke konkrétním námitkám stěžovatele uvádí, že situace předpokládaná § 43 v přezkoumávaném případě nenastala, neboť daň přiznaná v řádném daňovém přiznání byla vyměřena konkludentně a řízení o řádném vyměření daně bylo pravomocně skončeno. Proto správce daně zcela v souladu se zákonem vydal v rámci daňové kontroly výzvu ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, jelikož důkazní břemeno v takovém případě leží na daňovém subjektu (zde stěžovateli). Dále odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, č. j. III. ÚS 748/2000, č. j. II. ÚS 494/01. Pokud daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno, je správce daně oprávněn podle § 31 odst. 5 citovaného zákona stanovit daň podle pomůcek. Rozhodnutí žalovaného má oporu v obsahu správního spisu a nelze tedy dovodit, že by bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Stěžovatel podal v jednotlivých letech daňová přiznání, přičemž v roce 1996 a 1998 vypočetl daň ve výši nula, v roce 1997 pak ve výši 90 Kč. Dne 7. 3. 2000 byla u stěžovatele zahájena daňová kontrola a on byl s touto skutečností seznámen. Dne 13. 3. 2000 požádal o přerušení daňové kontroly do 3. 4. 2000, dne 23. 3. 2000 převzal výzvu správce daně k předložení konkrétně určených účetních podkladů za roky 1996, 1997 a 1998 ve lhůtě 20 dnů od doručení této výzvy. Z protokolu ze dne 13. 4. 2000, který stěžovatel podepsal, plyne, že daňová kontrola na jeho žádost pokračovala 11. a 12. 4. 2000 a v těchto dnech jím nebyly přes výzvu správce daně předloženy všechny požadované podklady. Stěžovatel požádal o další přerušení daňové kontroly. Bylo dohodnuto, že kontrola bude pokračovat dne 9. 5. 2000 v 8.00 hod. ve stěžovatelově provozovně. Součástí správního spisu je rovněž úřední záznam ze dne 9. 5. 2000, v němž dvě podepsané pracovnice správce daně uvádějí, že se dostavily do provozovny stěžovatele k pokračování daňové kontroly, ale on přítomen nebyl, nebyl kontaktní na žádném z telefonních čísel a nedostavil se ani poté, co to přislíbil svému zaměstnanci. Dne 7. 6. 2000 stěžovatel převzal další výzvu správce daně obsahující údaje o tom, jaká zjištění správce daně učinil z podkladů za rok 1996, a současně byl vyzván, aby pro účely daňové kontroly předložil veškeré účetní a daňové doklady ve výzvě specifikované, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Výsledky daňové kontroly jsou shrnuty ve zprávách za jednotlivá zdaňovací období, v nichž je průběh daňové kontroly popsán. Součástí správního spisu je rovněž úřední záznam o výpočtu daně podle pomůcek. K projednání zpráv o daňové kontrole byl stěžovatel opakovaně bezvýsledně předvoláván, poté byly správcem daně vydány dodatečné platební výměry, jimiž byla stěžovateli doměřena daň za výše uvedená zdaňovací období.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Při tom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

V daném případě byla daň stanovena podle pomůcek, přičemž za těchto okolností v souladu s § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (ve znění účinném ke dni rozhodnutí správce daně) zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně (k tomu srov. např. rozsudek publikovaný pod č. 633/2005 Sb. NSS).

Podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vzniknou-li pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu správního řízení vyzván.

K první a druhé stěžovatelově námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinnost nést důkazní břemeno daňovým subjektem v daňovém řízení je upraveno citovaným § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, přičemž ze zvláštní povahy tohoto řízení vyplývá přesunutí důkazního břemene ve značném rozsahu ze správního orgánu na daňový subjekt. Stěžovatel tak měl v rámci daňové kontroly povinnost prokázat skutečnosti uvedené jím v daňovém přiznání a dále skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Tato povinnost daňového subjektu vyplývá přímo z § 16 odst. 2 písm. c) citovaného zákona. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, správce daně v rámci daňové kontroly vedené dle § 16 citovaného zákona vyzval stěžovatele k prokázání pravdivosti jeho tvrzení o faktickém uskutečnění fakturovaných obchodních případů a předložení dokumentů, které by spolehlivě doložily skutečnosti jím tvrzené.

Správce daně tak činil zcela oprávněně, neboť požadoval po stěžovateli splnění jeho povinnosti, dané mu § 16 odst. 2 písm. c), ze kterého současně plyne oprávnění správce daně jej k tomuto splnění vyzvat, a to s odkazem na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení (§ 31 odst. 9 zákona), přičemž musí dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji (§ 31 odst. 2 cit. zákona). Stěžovatel pak měl zákonnou povinnost vyhovět jemu adresovaným výzvám správce daně, jež směřovaly právě k prokázání skutečností, které nebyly předloženým účetnictvím spolehlivě doloženy a které správce daně prokázat požadoval.

Naproti tomu § 43 zákona o správě daní, upravující vytýkací řízení jako součást vyměřovacího řízení, se vztahuje na časový úsek po podání daňového přiznání, dokud ještě nebyla správcem daně vyměřena daňová povinnost. Smyslem vytýkacího řízení je odstranit pochybnosti, jež nabyl správce daně po podání daňového přiznání a jež brání tomu, aby byla daňovému subjektu vyměřena daň ve správné výši. Výsledkem celého vyměřovacího řízení, v rámci něhož je vytýkací řízení prováděno, je pak správné a úplné stanovení základu daně, stanovení daně, její vyměření a předepsání do evidence daní - tedy dosažení cíle daňového řízení, vyjádřeného v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Vytýkací řízení jako součást vyměřovacího řízení je proto prostředkem, jak tohoto cíle dosáhnut poté, co daňový subjekt podá daňové přiznání.

Protože vytýkací řízení předchází v zákonem vymezených případech dle § 47 odst. 1 zákona o správě daní vyměření daně, nelze jej poté, co správce daně daň již vyměřil, zahájit. Přípustnou aplikaci § 43 cit. zákona upravuje výslovně pouze § 50 odst. 4, který stanoví, že je odvolací orgán oprávněn použít i v odvolacím řízení (a to především, je-li uplatňován postup dle odst. 3 cit. ustanovení) přiměřeně ustanovení § 43 zákona.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že za situace, kdy správce daně prováděl u stěžovatele daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona o správě daní a poplatků až poté, co byla daň stěžovateli vyměřena, nepostupoval v rozporu se zákonem, když jej vyzval ke splnění jeho povinnosti dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní výzvou, vydanou dle § 16 odst. 2 písm. c) tohoto zákona, neboť již nemohlo být postupováno dle § 43 zákona (k tomu srov. též rozsudek publikovaný pod č. 647/2005 Sb. NSS).

Pokud dále stěžovatel tvrdí, že se krajský soud vůbec nezabýval tím, zda žalovaný unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, pak i této jeho námitce přisvědčit nelze. Krajský soud zcela správně konstatoval, že při absenci předložení požadovaných účetních podkladů (k tomu podrobněji viz. níže) nelze uvažovat o průkaznosti stěžovatelova účetnictví, a proto nebylo na místě důvodnost stanovení daně podle pomůcek dále odůvodňovat. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že z obsahu správního spisu je dostatečně zřejmé, že stěžovatel při dokazování jím v daňových přiznáních uváděných skutečností neplnil své zákonné povinnosti, takže zde nebylo možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle § 31 odst. 1 až 4 zákona o správě daní a poplatků, proto byl správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které měl k dispozici (§ 31 odst. 5 citovaného zákona /k tomu srov. např. rozsudek publikovaný pod č. 257/2004 Sb. NSS/).

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelova námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není důvodná.

Stěžovatel se ve spojení s předchozím důvodem dovolával též důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod spatřoval v tom, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve správních spisech, jelikož žalovaný porušil § 43 zákona o správě daní a poplatků, protože se nevypořádal s námitkami stěžovatele.

Předně je třeba s odkazem na výše uvedené konstatovat, že stěžovatelova tvrzení týkající se rozporů postupu správce daně s § 43 zákona o správě daní a poplatků nejsou

opodstatněná, neboť uvedené zákonné ustanovení na posuzovanou situaci nedopadá. Nejvyšší správní soud se přesto zabýval věcnou podstatou stěžovatelovy námitky, tj. otázkou, nakolik je z obsahu správních spisů zřejmé, že jím nebyly správci daně předloženy požadované účetní podklady. Při tom však dospěl k závěru, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí má oporu v obsahu správních spisů. Žalovaný v jednotlivých rozhodnutích o odvoláních proti rozhodnutím správce daně podrobně specifikuje, jakým způsobem byl stěžovatel k předložení požadovaných účetních podkladů vyzýván a jakým způsobem byla kontrola prováděna. Z obsahu správních spisů (viz. výše) je dostatečně zřejmé, že zejména ve vztahu ke zpřístupnění údajů uvedených v počítačovém programu stěžovatel se správcem daně dostatečně nespolupracoval a neumožnil mu tedy zjistit podklady pro závěr, zda byla daň vyměřena správně. Proto bylo na místě stanovit daň podle pomůcek. Nelze tedy dovodit, že by rozhodnutí žalovaného neměla oporu ve správních spisech, a proto je měl krajský soud zrušit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu